

L'ESTRELLA D'ORIENT

No sé (ignoro si ho sap algú) si les associacions coneixeran un final feliç. Per ara se'n parla amb l'aire preocupat i aprensiu propi dels futurs pares als quals el metge ha comunicat que el producte que esperen excedirà el terme normal de l'embaràs (a causa de misteriosos factors genètics) i que, per molt que trigui a trencar aigües, serà un infant prematur. El seu destí immediat el constituirà la incubadora i un començament de vida entre el cotó flux i l'aire estèril. Com que a desgrat de les dificultats esmentades ningú no s'atreveix a recomanar una cesàrea, la criatura naixerà amb penes i treballs i ja se sap que, a vegades, aquest patir inicial condiciona tota la creixença. Hi ha el perill que es tracti —segons una frase commovedora molt divulgada— d'un d'aquells «nens que sempre seran nens».

En aquestes condicions, les associacions hauran d'ésser paternalment vigilades, perquè els socis no trenquin res ni es facin mal.

No és fàcil que els afiliats puguin anar gaire pel carrer formant desfílada, o en tot cas ho faran ordenadament i sota control (només per visitar el jardí botànic o el parc, amb propòsits didàctics o recreatius), de preferència els dijous a la tarda, sense baixar de la vorera, silenciosament i amb l'únic signe extern de manifestació d'uns globus de colors al capdamunt d'un fil que els socis aguantaran amb una candorosa gravetat. Es probable (però sense que sigui possible assegurar-ho) que els encarregats d'acomboiar-los seran membres d'altres grups que, pel do natural d'aprofitar els vents de cua de la història, són dipositaris d'una infal·libilitat vitalícia.

Amb ganes d'enredar, hi ha qui es pregunta si els albatz podran votar, amb finalitats electorals de tria, de confirmació o de rebuig. I ara! No hi ha ningú que tingui el dret de malbaratar, posant-la en mans de menors d'edat d'ofici, la reserva espiritual d'Occident.

Però tot evoluciona i es belluga. Eppur si muove, que tornaria a dir, si aixecava el cap, un dels científics més notables de tots els temps. El cas és que les associacions podran formular desitjos, que és una de les bases prèvies per a la felicitat promesa per la democràcia. Però atesa la innocent disposició d'esperit dels interessats, en comptes de votar de tant en tant se'ls prorrogarà el dret d'escriure periòdicament una carta als Reis, demanant el que vulguin. Tal com sona: el que vulguin... El sistema ha funcionat sempre de meravella, perquè el sol·licitant no rep mai res que no li convingui. Si demana un cavall de debò (que no es pot tenir en un dels pisos d'ara), es troba entre cap i coll amb un cavall de cartó, que a la seva manera i guardant les distàncies degudes, també és de veres i no mossega.

En fi: paràboles i ganes d'«elucubrar la troca», valgui l'expressió. El que hem de procurar, sobre la marxa, és que la marxa no ens passi per sobre i ens esclafi.